

เรื่องสยอง จากห้องพยาบาล

ตัวอย่าง

รวมเรื่องเล่าสุดสยองขวัญจากปากพยาบาลสาว

ผู้ซึ่งมีโอกาสได้สบตากับผู้ที่จะหลอกว่า...

ลາடາຍเป็นครั้งสุดท้าย!

นางสาวพยาบาล

ข้อมูลทางประวัตานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

นางสาวพยาบาล.

สำนักสื่อองค์การห้องพยาบาล. – กรุงเทพฯ : กิต-คิน-สด, 2550.

176 หน้า.

1. สมองชรัญ. I. ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-974-7885-04-0

บริหารการคิด

พันกร วารี

ดูแลการค้น

ศรีวีไล บัวศิริ

รับประกันความสด

ชัยวัฒน์ ลีลาขจรกิจ

พรเลิศ เลิศหรรษ์รัตน์

ภาพสวยด้วยมือ

Chaiwat Lee.

จัดรูปเป็นเล่ม

บริษัท คีร์ริชเนสส์ จำกัด

ตรวจสอบงานประจำปี

ทีมหัวกะทิ

ดูแลตลาด

ไก่ ดาวิเศษ

พยาบาลเวรดีก	14
ให้...ผี	32
ลงของที่โรงพยาบาลร้าง	44
ครอบในห้องพัก	54
วิญญาณในโรงงาน	66
เขิน...เข้ามาได!	76
ศพ...ใต้เตียง	84
วิญญาณในห้องพิเศษ...	92
เพื่อนร่วมห้อง	98
ครอบ	106
ครอบในบ้านได	114
รีสอร์ตผีสิง	
ไม่ต้องมากขอบคุณก็ได	120
เรื่องเล่าบนเตียงโบราณ	126
หัวผี	132
ขอบคุณค่ะๆ...	138
ช่วยทำแพลให้มห่ออย	146
พยาบาลรุ่นพี่	152
ครร???	158
เพื่อนข้างห้อง	164
ฝีcombe	168

พยานาจเวรคิก

ดีวอน

ความจริงแล้วฉันเองไม่ค่อยเชื่อเรื่องกฎฝีปีศาจ หรือว่า วิญญาณอะไรมากนักหรอก อาจจะเป็นเพราะว่าอาชีพที่เลือกคือ การเป็นพยาบาลที่ต้องคลุกคลีอยู่กับคนเจ็บ คนตายเป็นประจำ ทำให้ปลงกับชีวิตว่าคนเรามันก็เท่านี้เอง เกิด แก่ เสีย ตาย ถึงแม้ว่า บางคนอาจจะไม่แก่ตาย แต่ทำใจได้ เพราะว่าชีวิตคนเรา มันก็เป็นอย่างนี้แหละ

ยิ่งคนที่ประมาทในชีวิตก็ยิ่งต้องเผชิญกับความตายเร็วขึ้น และอย่างที่บอกว่า ไม่ค่อยเชื่อเรื่องฝี เลยทำให้ไม่กลัว ถึงแม้ว่าใครต่อใครจะรำลึกันว่า ในโรงพยาบาลมีฝี และฉันเองก็เป็นพยาบาล ที่มีความกล้าอยู่พอตัว บอกตรงๆ ว่าไม่กลัวเท่าไร...จนกระทั่ง...

เมื่อปี 2549 ที่ผ่านมานี้เอง ฉันได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการที่โรงพยาบาลเก่าแก่แห่งหนึ่งในจังหวัดชายแดนภาคใต้ อย่างที่รู้ๆ กันอยู่ว่า ตอนนี้สถานการณ์ในภาคใต้มีความไม่สงบ มีเหตุการณ์ ตายแทนทุกวัน โรงพยาบาลที่ดีชน้ำไปทำงานเป็นโรงพยาบาลศูนย์ของจังหวัด ทำให้ต้องทำงานกันอย่างหนัก เพราะมีคนเจ็บ คนตาย เข้ามาทุกวัน

ชีวิตในโรงพยาบาลเหมือนอยู่ในสังคมไม่มีผิด เสียงร้องความคุกคามของคนเจ็บ เสียงรำให้คร่าความอยู่ของญาติผู้สูญเสีย ดังระฆังไปทั่ว บรรยายกาศมันซ่างหน្ឌใจจริงๆ ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมคนไทยต้องบาดเจ็บล้มตายกันมากขนาดนี้เพียงนี้

การไปช่วยราชการที่ต่างจังหวัดไกลๆ อย่างนี้ ทางโรงพยาบาลได้จัดให้ฉันพักที่ห้องพักของโรงพยาบาล ซึ่งเป็นเรือนแพที่อยู่หลังโรงพยาบาล ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เก่า破旧 แต่ดูจากสภาพแล้วก็น่าจะมีอายุไม่น้อย คงจะสร้างขึ้นมาพร้อมๆ กับอาคารฉุกเฉินที่สร้างต่อเติมภายหลัง ห้องที่ฉันพักอยู่ตรงทางสามแพร่งพอดี มองออกไปนอกหน้าต่างจะเห็นถนนทางเข้าต่องดิ่งมาที่ห้องพักของฉัน

แต่ก็พยายามไม่คิดอะไรมาก เพราะว่ามีคนเจ็บ คนตายเข้ามาให้เข้าต้องดูแลมาก หมายและยิ่งเป็นข่าวราชการก็ต้องยอมรับคำสั่ง เมื่อมีคำสั่งให้พักห้อง

ใน เราก็ต้องพักจะมาบวกลิอกมากก็ไม่ได้ ถึงแม้ว่าบริเวณอาคารที่พัก
ซึ่งอยู่หลังโรงพยาบาลจะครึ่มไปด้วยต้นไม้มีขนาดใหญ่ กลางวันดู
ร่มรื่น แต่กลางคืนก็ชวนวงศ์เงาไม่น้อย แต่ฉันว่ามันเป็นธรรมชาติดี
บรรยากาศดี

แต่ด้วยกลางสั้นหนึบบางอย่างที่ไม่สามารถหาเหตุผลมา
อธิบายได้ เช้าพักที่ห้องนั้นวันแรกฉันก็รีบจุดธูปเทียนดูก็ไม่ไหว
เจ้าที่เจ้าทางและศาลพระภูมิเจ้าที่บริเวณหน้าโรงพยาบาลทันที
อาจจะเพราะความเก่าแก่ของโรงพยาบาลแห่งนี้ ทำให้ดินคิดถึง
คำพูดที่ว่า ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ขึ้นมาจับจิต

และแล้วเหตุการณ์ประหลาดที่ยากจะอธิบายก็เกิดขึ้น เมื่อ
ฉันต้องเข้าเวรภักดีกันน้ำท้องพยาบาลบนชั้น 3 ของอาคารผู้ป่วยใน
กลางดึกคืนนั้น ความจริงแล้วฉันต้องเข้าเวรภักดีกับพยาบาลรุ่นพี่ก่อน
หนึ่งซึ่งเป็นคนในพื้นที่ แต่ปรากฏว่าคืนนั้นพี่นุช ซึ่งเป็นพยาบาลรุ่นพี่
คนนั้นบอกว่า สงสัยจะต้องเข้าเวรคนเดียวแล้วล่ะ เพราะเชօมีธุระ^{ธุระ}
ด่วน

“น้องช่วยพี่หน่อยนะ คืนนี้สงสัยต้องเข้าเวรคนเดียวแล้ว
ล่ะ เพราะพี่มีธุระด่วนจริงๆ แหม... แย่จัง แลกเวรกับใครก็ไม่ทันเสีย
ด้วย” พี่นุชบอกด้วยน้ำเสียงเกรวใจแล้วสีหน้าและเวลาของพี่เค้า
มันไม่ค่อยจะเข้ากับน้ำเสียงเท่าไร

“ค่ะพี่ หนูอยู่คนเดียวได้”

“จริงเหรอ...แ hem...ดีจัง แต่ขอร้องล่ะ อย่าบอกใครเชียวย่าว่า
พี่ปล่อยให้น้องเข้าเวรคุณเดียว ไม่งั้นหัวหน้าตึกดำเนินไปยังไง”

“ไม่หรอกพี่ หนูจะไปบอกใครทำไม่แล้วที่สำคัญหนูเพียงย้าย
มาอยู่จะไปรู้จักครูที่ไหนกัน” ฉันยืนยันด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า
จะเก็บเรื่องพี่นุชหนีเร็ว ทิ้งฉันไว้คนเดียวในห้องพยาบาลนั่นตึกผู้ป่วย
เขาได้เป็นความลับ

เพราะอย่างน้อยในการที่เราไปทำงานต่างบ้านต่างถิ่น เรื่อง
 อะไรจะไปสร้างศัตรูหรือว่าทำให้คนไม่ชอบหน้า ที่สำคัญการเข้าเวร
 กลางคืนบนตึกผู้ป่วยอย่างนี้ก็ไม่ค่อยจะมีปัญหาอะไร ส่วนใหญ่คน
 ป่วยก็จะนอนหลับพักผ่อน ไม่เหมือนการเข้าเวรที่ແນกผู้ป่วยดูกันเฉิน
 เพราะถ้าเป็นແນกดูกันเฉิน รับรองว่าไม่มีใครสามารถทิ้งเรือ
 ยานไปได้ กางกลางคืนยังดึกยิ่งนิ่งเงียบมาก เพราะไหนจะมีเหตุการณ์
 ร้ายๆ เข้ามาเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการทะเลาะวิวาทกัน อุบัติเหตุ
 แน่นอนว่า กลางดึกของเทบทุกโรงพยาบาลทุกจังหวัดก็จะเต็มไป
 ด้วยคนบาดเจ็บ คนตาย เรียกว่า ทำงานกันยันรุ่งเข้าเลยล่ะ

พี่นุชมีสีหน้าเริงรื่นขึ้นมาทันที เมื่อได้ยินคำสัญญาจากฉัน
 พยาบาลหน้าใหม่ที่เพียงย้ายมาจากเมืองหลวง

“hem...แต่ความจริงแล้วพี่ก็เกรงใจน้องนะ...แต่...” เธอบอก
 เสียงเบาๆ ก่อนจะเหลียวข้างแล้วข่าว หันหลังกลับไปชั่งโงกหน้า
 มองข้ามคนหนึ่งที่เดินทางเดินที่ตอนนี้โล่ง มองปราด

เดียวก็เห็นไปถึงส่วนของเตียงผู้ป่วยด้านใน ซึ่งปิดไฟมีด มีเพียงแสง славаฯ จากภายนอกส่องเข้ามา ทำให้เห็นเป็นเงาตะคุ่มๆ ของคนนอนเหยียดกาย

“แต่อะไรหรือคะพี่นุช...” ฉันซักสังสัยกับท่าที่ลูกลี้ลูกลงของเธอ

“ปะ...ปะ...เปล่า...ไม่มีอะไรหรือจะคือว่า...กลางคืนที่นี่มันเงียบสงบ พี่กลัวว่าน้องจะกลัว แต่ไม่มีอะไรหรือ กะรำส่วนใหญ่ คนป่วยก็เป็นคนแก่ๆ ตอนนี้คงจะหลับกันหมดแล้วล่ะ จะมีก็แต่คุณลุงสมพงษ์ที่อยู่เตียงในสุดนะ ดึกๆ แกชอบลูกขึ้นมาเข้าห้องน้ำถ้าได้ยินเสียงอะไรก็ไม่ต้องตกใจนะ เพราะแกชอบทำให้พยาบาลเกรวเด็กตกใจ”

“หือ...ชอบทำให้ตกใจ” ฉันหันคำเบาๆ ด้วยความเบิกใจ “จะ...ชอบทำให้ตกใจ แบบว่า แกเป็นคนชี้เล่นนะ...บางที ก็กดออดเรียกให้เข้าไปหาที่เตียง ทำนองว่าจะให้ช่วยพยุงพาไปห้องน้ำอะไรแบบนั้นแหล่ะ แต่พอไปถึงเตียงแกก็แกล้งทำเป็นหลับเสียอย่างนั้นแหล่ะ...” พี่นุชพยักหน้ารับ ก่อนจะเหลือบตามองนาฬิกาที่ข้อมือ

“เปลก...” ฉันนึกในใจ คืนนี้ถ้าลุงสมพงษ์ทำอย่างนั้น เจอฉันแน่

“...เอ...ห...ร...อ...อ...”

ทันใดนั้น มีเสียงเร่งๆ เหมือนกระซิบอยู่ข้างหู ทำเอาฉัน
สะตุ้งหอย หันขับไปมองทันที

“น้องมีอะไรเหรอ” พี่นุชถามเสียงดัง

“เปล่าค่ะพี่ หนูหุ่นภาคไปนะ” ฉันรีบกลบเกลื่อน สงสัยจะหู
ฝาดไปเองละมั้ง?

“เออ...ถ้าน้องมีปัญหาอะไรหรือว่าจะเข้าห้องน้ำไปทำธุระ
ก็กดโทรศัพท์เรียกพี่มา พยายบาลที่อยู่ขั้น 1 หรือ รปภ. ให้ขึ้นมา
อยู่เป็นเพื่อนก็ได้นะ เดียวพี่จะลงไปส่งเอาระไรให้ พี่ไปละ”

พี่นุชผลูนผลันลูกขึ้น แล้วรีบเดินจ้าว้าวไปเข้าลิฟต์

ฉันก้มลงมองนาฬิกาที่ข้อมือ...23.15 นาฬิกาข้อมือใหม่อ่อนกัน
ตรวจรายชื่อผู้ป่วยที่นอนพักรักษาตัวอยู่ เขียนรายงานเหตุการณ์
ประจำวัน และฉันก็เริ่มออกเดินดูความเรียบร้อยของห้องward เดินไป
เรื่อยๆ จากเด凡เตอร์ของฝ่ายพยาบาลที่มีแสงสว่างไปังส่วนที่
เป็นเตียงผู้ป่วยที่มีดสลับ

เสียงพื้นรองเท้ายางกระแทบพื้นดัง เอี้ยด...อ้าด...เบาๆ ถึงแม้
ว่าจะเป็นพยาบาลน้องใหม่ แต่รุ่นพี่ก็บอกเอาไว้ว่า ให้สวมรองเท้า
ไม่มีสันและควรเป็นยาง เพราะเสียงจะไม่ดังรบกวนคนป่วย

มองลึกตรงเข้าไปในส่วนที่เป็นห้องผู้ป่วย ทั้งสองฝากเงียบ
สงบเรียบร้อยดี มีเพียงเสียงครางหึ่งๆ ของเครื่องปรับอากาศเท่านั้น
ที่ดังแหวกความเงียบมาอย่างสมำเสมอ ฉันเดินมองแต่ละเตียง

พยาภัมไม่ให้มีเสียงรบกวน

นั่นไง...เตียงลุงสมพงษ์ จันมองเตียงซ้ายมือที่อยู่ในสุดติดผนัง เห็นร่างของคนนอนเหยียดกายเป็นเงาดำตะคุมอยู่ ยืนมองอยู่พอกสมควรก็ไม่เห็นมีปฏิกิริยาอะไรไว้ เสียงคนที่นอนอยู่เตียงใกล้ๆ ผ่อนลมหายใจอุกมาสาม่าเสมอ

จันมองยิ่มในความมืด สงสัยพี่นุชจะรับน้องใหม่เรามีเสียงล่ะมั้ง...

ไม่เห็นจะมีอะไรเลย-ฉันนี่ก

“...!...ห...ร...อ...”

จันสะดึงสุดตัว ขนที่ต้นคอคลอกซัน รู้สึกเย็นว้าบชี้นมาทันที เสียงประหลาดดังขึ้นมาอีกแล้ว มันแกร่งๆ เมื่อันมีคนพูดอยู่ใกล้ๆ แต่หันได้ยินชัดมาก เสียงเง็นๆ เรียบๆ พูดเพียงพยางค์เดียว แต่มันทำให้จันขนลุกเกรียว รากับว่าเป็นคอมมีดที่บาดลึก หันขับกลับมามองข้างหลัง โผล่ ไม่มีใคร

จันพบตัวเองยืนอยู่กลางทางเดินระหว่างเตียงผู้ป่วย มองย้อนกลับไปที่ส่วนพยาบาลเรือนั่งประจำ ซึ่งมีแสงสว่าง ไม่มีอะไรผิดปกติ แสงขาวนวลของหลอดนีออนส่องกระแทบผนังสีครีม

แต่ทันใดนั้น จันเหมือนจะเห็นเงา幽 วูบวาบที่ผนังตรงข้ามกับเคาน์เตอร์พยาบาลเรว

เอ๊ะ...!

ว่า พี่นุชจะกลับมาเข้าของ ฉันรีบเดินกี่งวิงกลับไปดูทันที แต่ระหว่างเดินกลับไปนั้นในทางด้านข้างซ้ายของถนนรู้สึกเหมือนกับว่ามีใครบางคนนั่งอยู่บนเตียงมองฉันอยู่ แต่พอหันกลับไปมองก็ไม่มีใคร ทั้งเดียงด้านซ้าย ด้านขวา...มองไปรอบตัว ไม่มีใคร ทุกคนนอนหลับสนิท

เพียงอีกใจฉันก็มาถึงส่วนของห้องพยาบาลเรอ ปรากฏว่าที่หลังเคาน์เตอร์พยาบาลเรอ...นอกจากโต๊ะของพยาบาลสามโต๊ะแล้ว ไม่มีสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน...!!

มันจะมีใครได้เงาในเมื่อฉันอยู่คนเดียว ในความเงียบ ฉันได้ยินแต่เสียงลมหายใจของตัวเองชอบเบาๆ สงสัยรีบเดินจ้าบลับมาเร็วไปหน่อย
ตึํงงงงง...!!

เสียงสัญญาณลิฟต์ดังขึ้น ก่อนจะมีเสียงประตูลิฟต์เปิดครีดคราด...ตามมา

ฉันมองตรงไปที่หน้าลิฟต์หวังไว้ว่าคงจะมีใครสักคนก้าวออกมานะ แต่กลับไม่มีใครออกมากจากลิฟต์สักคนเดียว ประตูลิฟต์เปิดค้างอยู่คู่หนึ่ง แสงจากภายในห้องลิฟต์ส่องออกมากะทบผนัง ฉันมองประตูลิฟต์สลับกับมองผนัง ว่าจะเห็นเจ้าใครสักคนที่ยืนอยู่ในนั้นแต่ว่างเปล่า ไม่มีอะไรผิดปกติ

เวลาเพียงครู่ แต่มีความรู้สึกเหมือนยานานกว่าที่เสียง

ครีดดดดด...ของประดุลิฟ์ต์จะปิด

“ควรหะลึ่งกอดลิฟ์ต์เล่นกากลางดีกากลางดีน รึว่า...กอดผิดชั้น”
นึกแล้วก็อดขำตัวเองไม่ได้ ทั้งๆ ที่บอกใครต่อใครว่าใจแข็ง ขวัญกล้า
ไม่กลัวฝี แต่ใจลึกๆ ก็อดนึกถึงสิ่งนั้นไม่ได้

ความจริงแล้วฉันไม่ใช่คนกล้าหาญอะไรหรอก เพียงแค่
พยายามสร้างภูมิคุ้มกันทางใจให้ตัวเองเท่านั้นว่า ถ้าคนเราคิดดีทำดี
สิ่งศักดิ์สิทธิ์คงจะคุ้มครอง

แต่ฉันอดจะรู้สึกหวั่นใจขึ้นมาลึกๆ ไม่ได้ เพราะถึงแม่ว่า
ฉันจะไม่ใช่คนกลัวฝี แต่การที่เราต้องอยู่คนเดียวกากลางดีก ในขณะ
ที่คนอื่นนอนหลับ มันย่อมจะทำให้เกิดความรู้สึกเปล็กๆ

“ช่วย...ด้วย...ครับ....!!!”

ฉันแบบจะกรีดร้องขอภัย ดิที่เจ้ามือตะปะบริมน้ำปากเจ้าไว้
ก่อน มีความรู้สึกเหมือนหัวใจมันแบบจะกระดอนออกมายากมาก
รีบกลับหลังหันไปมองที่มาของเสียงทันที

ผู้ชายวัยกลางคนผิวดำแดง ใส่ชุดผู้ชายในสีขาวขณะมอง
มา眼็นอยู่ห่างจากฉันไปสามก้าว ก็จะประชิดติดตัว แล้วมองมา
ด้วยสายตาวิ่งวน มีรอยยิ้มเคร้ๆ อยู่ทิมุ่มปาก ฉันกระเติบตัวโดย
ห่างอย่างรักษาмарยาท แต่ลมหายใจของแก่ที่มีกลิ่นควรอ่อนๆ
กลับโดยติดจมูก

“ไม่...ถุง...ย่อง...มาไม่ให้สัมมให้เสียงเลย ตกใจหมด...นี่กว่า

เจอ...” ขันເອີດເບາງ

“ນຶກວ່າ ເຈອອະໄວ...ແ...ທ...ວ...ອ...ຄວັບ” ອຸນລຸງຍ້ອນຄາມກັບ
ນໍາເສີຍງົມເຄີຍ ແນ່ອນເຄຍໄດ້ຢືນເສີຍນີ້ມາກ່ອນ ແຕ່ນຶກໄມ່ອອກວ່າ
ໄດ້ຢືນທີ່ຫຸນ

“ປະ...ເປົ່າ...ຫຮອກຄະ” ຂັນກລບເກລືອນ

“ວ່າແຕ່ອຸນລຸງມີອະໄວໃຫ້ໜ່ວຍ ນີ້ໃໝ່ອຸນລຸງສມພັງໜ້ວີ້ອເປົ່າ
ເນື່ອ...”

“ໃໝ່ຄວັບ...ຜມສມພັງໜ້ວີ້ຈັກຜມດ້ວຍເຫຣອຄວັບ”
ອຸນລຸງສມພັງໜໍາເສີຍເບາງ ແຕ່ດູເໜືອນອຸນລຸງຈະໄມ່ລົດລະ ຍັງ
ຄາມຈັດຕອວ່າ ຄິດວ່າເຈອອະໄວ

“ຜີ່ນ່ວ່...ລຸງ...ນຶກວ່າເຈອີ່...”

ພອໄດ້ພົງຄຳຕອບຈາກຈັນ ອຸນລຸງສມພັງໜ້ວີ້ກຳສຳຫ້າອມຍືນ
ສັງເສິຍໃນລຳຄອ ມອງຈັດດ້ວຍແວຕາວີບວັບ ປະຫລາດເໜືອນກຳລັງ
ເກີບຈຳຄວາມລັບອະໄວບາງຍ່າງເຂົາໄວ ກ່ອນຈະຄາມວ່າ

“ອຸນພຍາບາລ ເຊື້ອເວື່ອງຜີ່ດ້ວຍເຫຣອຄວັບ”

“ອີຍ...ໄມ່ເຊື້ອຫຮອກຄະລຸງ...ຜົກຝອຍ່ສ່ວນຜີ່ ດັກຝອຍ່ສ່ວນຄົນ ຈະ
ມາຍຸ່ງເກີຍວກນັກໜໍາ”

“ເ...ທ...ວ...ອ...”

ເສີຍ...ໃໝ່ແລ້ວເສີຍນີ້ມັນເສີຍທີ່ດັ່ງກວະສີບຂ້າງໜູຈັນນີ້ເອງ...
ມັນເສີຍງົມເຄີຍ ແຕ່ໄຟ້ໃຫ້ຕາຍເດອະ...ປາກອຸນລຸງທີ່ຢືນອູ່ຕຽງ

หน้ากลับไม่เขยับเขยือกเลย มีแต่สายตาที่เป็นคำรามของแกรมองจุ่ง
เข้มมาที่ตาฉัน ฉันจ้องตากลับด้วยสายตาที่เป็นคำรามเช่นกัน

“คุณลุงเป็นผีหรือ...?”

“.....”

“茫然ลอกหลอนฉันทำไม่...?”

“.....”

ใบหน้าของคุณลุงเริ่มซีดขาวลง ก่อนจะเริ่มกลایเป็นสีเขียว
คล้ำ จากใบหน้าที่ผอมตอบเห็นในนกแก้มขั้ดเจน เริ่มบวมเป็นขี้
เรื่อยๆ ตาที่จ้องมาทางฉันเริ่มปูดไป โตขึ้นเหมือนไข่ห่าน จนแทบ
จะถลนออกมานอกเปล่า แก้มที่บวมขึ้นมาเริ่มแตกบริเวณจากก้น
เลือดหนองเริ่มซึมออกมากจากรอยบริ

แก็ก้าวเข้ามาหาฉันช้าๆ ด้วยรอยยิ้มจากริมฝีปากที่บวม
ปริแตกจนเห็นเลือดหยดย้อยลงมาเป็นทาง

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดด”

.....

“น้องๆ ตีนๆ...น้องๆ”

รู้สึกเหมือนตัวโ din เข่าอย่างแรง และในม่านน้ำตาที่พร่า
เลือน ฉันเริ่มปรับโพกสสายตาได้ ก็พบว่ามีพี่พยาบาลคนหนึ่งยืน

କେନ୍ଦ୍ରୀୟାପ